

לא יחפור פרק שני בבא בתרא

בא ב מיי פטוי מהל' מוטלת תמ הלהל' ד' כב ג מיי' עס הלי' כ: כב ה מיי' פטוי מהל' ענת הלי' נא סנת לאון סה טושיע' א"ח ס' שכן סתף ה השטמוה הא דלמח ורעב פ"ש: בר ז מיי' פטוי מהל' ענת הלי' ג סנת עשן פט טושיע' ח"מ ס' קיה סתף ז: כה ח ט מיי' עס הלי' יא סנת עס טושיע' ח"מ ס' קיה סתף ז: כו ז מיי' עס הלי' יב טושיע' עס סתף ז: כז ח מיי' עס הלי' יא טושיע' עס סתף ז: כח ט מיי' עס הלי' יב טושיע' עס סתף ז: כט ע פ מיי' עס הלי' יב טושיע' עס סתף ז: לא ק מיי' עס פ"ו הלי' יב סנת עס טושיע' ח"מ ס' קיה סתף ז:

דלית בה שיעורא. פירוש דאין שיעור לחספא למעט מפותח טפח^א ולא גרסינן כדתנן דמה עינן זה לשיעור שבת אלא וכדמנן ב"ווי"פ וה"פ ואמאי מלה ממעט^ב. הא כי שקיל חספא כשיטתך לו יסיר גם המלה כדי שלא יזיק את הכותל והאזימיית וכדמנן כלומר דמייירי נמי דלית ציה כדי ליתן בין פליס לחבירו דאין ראו לנלוס ולא שקיל ליה וזית ספרים דלא גרסי חספא גופיה תיחוק אלא גרסינן ומיפוק ליה משום חספא כלומר ותיפוק ליה שסיר המלה כשיסיר חספא ומשני דלית זה שיעורא כדמנן כו' ולא שקיל ליה:

ויש חמור שלש מן האיציטורובא. פ' רבינו חננאל דשכל חמור ליכא טיריא דאין חמור טוחן זה אלא חמור קורא לננין העניס הנושאים את הריחים כמו שמלכו דעניס הנושאים נקראים חמור כמו הען שהמטה מוטלת עליו כדמנן (כלס פ"ח מ"ג) נקליטי המטה וחמור טוהרים וכן הען הסובל עידי מיצה ומגדל נקרא חמור דמנן חמור שמתח המלכן וספסלים שמתח הרגלים טוהר וכן ען שהנפס סומך עליו נקרא חמור דמנן (שס פ"ד מ"ג) חמור של נפחים (ו) טומאים וכן הריחים הבנין עשוי כמין כסא ועליה ריחים וזהו איצטורובל ואדם יושב כנגד' במקום גבוה ורגליו (ו) מרווחת למטה ומשני רוחה, ומשני עיניו ומתמיד עין עינין בנחה ומשני עיני עין זה נלד וזו וז' להשיבן בשם אלא יא וז' נמנן מה ולא יאו עקומים ושפאלי טעה עמן לתמחי מרס לו אכן להשוות, או בשאין די נבנה נראה מנדילן זה מה מעט ונתן מרסיס דקיס עיניה (ב"ב צ"ח) לא יעמיד אדם תנור בתוך ביתו בני העיר מעבדן עליו, ולא מצטרף האש בתקרה (ב"ק ע"ג) מעיבה. טוח של סיר על תקרה והומה לו כספר עורא (נמניה) ו יעניו ויפליס עד החומה (שם) וכוונה. שפומה ממנר ואין מעבדיו נמוכה אש גדול (שם) שאין ספק שזה גדול (ב"ב ק"ח) טפח. מעיבה יא חמתיה (שם) ואם חזיק. שאלק הבית והילק לא סביבו (שם). חנות של החומין. מוכי להם, שמקוקן עס אור ממנ' (ע"ג י"ח). תחת אוצרו. עליה שאלעין עס מנחה ומנ' ויא והעשן קשה להן (שם) ויא רפת בקר. היח קשה להן (שם).

מוסף רש"י

בין פצים לחבירו. כשמתדיין פלימן ומתמיד וקורות ועשין סואר של קורות על הארץ ויש מלך של זה ליה, טומן ממחחי של פתקס (שבת פ"ג) או: כמו פלימי פתקס ופלימי חלונות הקועים בחומה וכן של ען וסודקין אותם למטה ולמעלה ומשני רוחה, ומשני עיניו עינין עינין בנחה ומשני עיני עין זה נלד וזו וז' להשיבן בשם אלא יא וז' נמנן מה ולא יאו עקומים ושפאלי טעה עמן לתמחי מרס לו אכן להשוות, או בשאין די נבנה נראה מנדילן זה מה מעט ונתן מרסיס דקיס עיניה (ב"ב צ"ח) לא יעמיד אדם תנור בתוך ביתו בני העיר מעבדן עליו, ולא מצטרף האש בתקרה (ב"ק ע"ג) מעיבה. טוח של סיר על תקרה והומה לו כספר עורא (נמניה) ו יעניו ויפליס עד החומה (שם) וכוונה. שפומה ממנר ואין מעבדיו נמוכה אש גדול (שם) שאין ספק שזה גדול (ב"ב ק"ח) טפח. מעיבה יא חמתיה (שם) ואם חזיק. שאלק הבית והילק לא סביבו (שם). חנות של החומין. מוכי להם, שמקוקן עס אור ממנ' (ע"ג י"ח). תחת אוצרו. עליה שאלעין עס מנחה ומנ' ויא והעשן קשה להן (שם) ויא רפת בקר. היח קשה להן (שם).

רבינו גרשום

ומשני דלית בה שיעור. משה' לא חייך: בין פצים לחבירו. כעין שכתובין את הקורות המוצעות על הקרקע כדי שלא יעקלו ומשני חמתיה תחת הקורה החיכה של חרט לסומן כמו שרגילין לעשות באבנים: וכלי חרס נמי חזי ליה ושקל ליה ואמאי ממוטט בחלון דאנב דצריכי לכלי נקט ליה עם הגלח. ומשני דמיטני דלא חזי: חזי לאומנא. לקבל בו דם: של תהא גניוהו ומבטל ליה ולא שקל ליה: רבב. שומן: מחיצה. אי לענין שבת אי בפני הטומאה: מלה נמי (ו) מפשר כמים. מלה סדומית שבת הוא ואינו יפה ודאי עושין בו מחיצה לענין שבת משום דקא מבטל ליה ולא יאין עושין בו מחיצה: עושא אדם. לובי מבו. וקורה מעמדת את המלה שמכבשו ומגנת עליו מן הגשמים. הא דאיכא קורה עושין בו מחיצה מפני שהקורה מעמידה: פ"סא משום טיריא. שמועז הכותל מחמת בנין הרחים הקבועין סמוך לכותל וי"א טיריא המיית הרחים קשה לכותל. והני רחים (ג) שמחזיר מחזיר ג"ט מן האצטורובל קרי התחתון שכב הרחים של חמור ורכב קרי קלת: לא טיריא איכא הא לא קביע בנינו בקרקע ולא מוצעו הקרקע ואמאי מרחיקין אלא משום קלא של רחים שקשה לכותל מרחיקין אכא נמי משום קלא: לא יעמיד אדם תנור בתוך הבית. אם העליה שעל גבי בית היא של חבירו אי"כ יש על גביו של תנור ועד העליה ד' אמות מפני הלהב שלא ידליק העליה: היה מעמיד. התנור בעליה שלו ותחת העליה בית של חבירו לא ישיעורנו עד שיהא תחתיו מעיבה ג' טפחים כדי שלא יזיק לבית של חבירו. ואפ"ה אם הזיק משלם מה שהזיק דפחות מן השיעור (ז) אין יכול לדחוק אבל מן השיעור הזה יכול חבירו לעכב עליו אבל מן השיעור הזה אין יכול לדחוק: והתני בחמור. בעינן ד' טפחים ובכירה ג' והכי קמני מתני' היה מעמיד בעליה עד שיהא תחתיו ז' ובכירה טפח

אתאן לחצר אחרת א"ל רבא

מתני' ולא מקול הסינוקות. קא סלקא דעתך תינוקות הצאים לקנות יין ויבול וזמר לו איני יכול לישן מקול הסינוקות. וסיפא חזר אחרת מותר אלא אמר רבא

דלית בה שיעורא. פירוש דאין שיעור לחספא למעט מפותח טפח^א ולא גרסינן כדתנן דמה עינן זה לשיעור שבת אלא וכדמנן ב"ווי"פ וה"פ ואמאי מלה ממעט^ב. הא כי שקיל חספא כשיטתך לו יסיר גם המלה כדי שלא יזיק את הכותל והאזימיית וכדמנן כלומר דמייירי נמי דלית ציה כדי ליתן בין פליס לחבירו דאין ראו לנלוס ולא שקיל ליה וזית ספרים דלא גרסי חספא גופיה תיחוק אלא גרסינן ומיפוק ליה משום חספא כלומר ותיפוק ליה שסיר המלה כשיסיר חספא ומשני דלית זה שיעורא כדמנן כו' ולא שקיל ליה:

ויש חמור שלש מן האיציטורובא. פ' רבינו חננאל דשכל חמור ליכא טיריא דאין חמור טוחן זה אלא חמור קורא לננין העניס הנושאים את הריחים כמו שמלכו דעניס הנושאים נקראים חמור כמו הען שהמטה מוטלת עליו כדמנן (כלס פ"ח מ"ג) נקליטי המטה וחמור טוהרים וכן הען הסובל עידי מיצה ומגדל נקרא חמור דמנן חמור שמתח המלכן וספסלים שמתח הרגלים טוהר וכן ען שהנפס סומך עליו נקרא חמור דמנן (שס פ"ד מ"ג) חמור של נפחים (ו) טומאים וכן הריחים הבנין עשוי כמין כסא ועליה ריחים וזהו איצטורובל ואדם יושב כנגד' במקום גבוה ורגליו (ו) מרווחת למטה ומשני רוחה, ומשני עיניו ומתמיד עין עינין בנחה ומשני עיני עינין בנחה ומשני עיני עין זה נלד וזו וז' להשיבן בשם אלא יא וז' נמנן מה ולא יאו עקומים ושפאלי טעה עמן לתמחי מרס לו אכן להשוות, או בשאין די נבנה נראה מנדילן זה מה מעט ונתן מרסיס דקיס עיניה (ב"ב צ"ח) לא יעמיד אדם תנור בתוך ביתו בני העיר מעבדן עליו, ולא מצטרף האש בתקרה (ב"ק ע"ג) מעיבה. טוח של סיר על תקרה והומה לו כספר עורא (נמניה) ו יעניו ויפליס עד החומה (שם) וכוונה. שפומה ממנר ואין מעבדיו נמוכה אש גדול (שם) שאין ספק שזה גדול (ב"ב ק"ח) טפח. מעיבה יא חמתיה (שם) ואם חזיק. שאלק הבית והילק לא סביבו (שם). חנות של החומין. מוכי להם, שמקוקן עס אור ממנ' (ע"ג י"ח). תחת אוצרו. עליה שאלעין עס מנחה ומנ' ויא והעשן קשה להן (שם) ויא רפת בקר. היח קשה להן (שם).

דלית בה שיעורא^א כדתנן חרס כדי ליתן בין פצים לחבירו כלי חרס חזי ליה אדמיטנף חזי לאומנא דמנאקב ספר תורה חזי למקרא בבבלי והא בעי גניזה דשם תהא גניזתה^ב (ואמר) רב ה"בכל עושין מחיצה חוץ ממלח ורכב ושמואל אמר אפילו מלח אמר רב פפא ולא פליגי הא במלח סדומית הא במלח איסתרוקנית והשתא דאמר רבה עושה אדם שני צבורי מלח ומניח עליהם קורה שהמלח מעמדת את הקורה והקורה מעמדת את המלח אפי' מלח איסתרוקנית ולא פליגי הא דאיכא קורה הא דליכא קורה: מרחיקין את הריחים ג' מן השכב שהן ארבעה מן הרכב וכו': מאי טעמא ימוש טיריא והא תניא ושל חמור שלשה מן האיסטורובל שהן ארבעה מן הקלת התם מאי טיריא איכא יאלא משום קלא: ואת התנור שלשה מן הכליא שהן ארבעה מן השפה: אמר אביי שמע מינה כליא דתנור טפח נפקא מינה למקח וממכר: **מתני'** אלא יעמיד אדם תנור בתוך הבית אלא אם כן יש על גביו גובה ארבע אמות היה מעמידו בעלייה צריך שיהא תחתיו מעיבה שלשה טפחים ובכירה טפח^א ואם הזיק משלם מה שהזיק ר' שמעון אומר לא אמרו כל השיעורין האלו אלא שאם הזיק פטור מלשלם^ב לא יפתח אדם חנות של נחתומין ושל צבעין תחת אוצרו של חבירו ולא רפת בקר^ג באמת ביין התירו אבל לא רפת בקר: **גמ'** והתניא בתנור ארבעה ובכירה שלשה אמר אביי כי תניא ההיא בדנחתומין^ד דתנור דידן כי כירה דנחתומין^ה: לא יפתח חנות וכו': **תנא** לאם היתה רפת^ו קודמת לאוצר מותר^ז בעי אביי כיבד וריבין לאוצר מהו ריבה בחלונות מהו^ח אכסדרה תחת לאוצר מהו בנה עלייה על גבי ביתו מהו יתיקו בעי רב הונא בריה דרב יהושע תמרי ורמוני מאי^ט תיקו: באמת ביין התירו וכו': תנא עיין התירו מפני שמשביחו ולא רפת בקר מפני שמשריחו אמר רב יוסף^י האי דידן אפילו קומרא דשרגא נמי קשיא ליה **א"ר** ששת^{יא} ואספסתא כרפת בקר דמיא: **מתני'** חנות שבחצר יכול למחות בידו ולומר לו איני יכול לישן מקול הנכנסין ומקול היוצאין^{יב} אבל עושה כלים יוצא ומוכר בתוך השוק^{יג} ואינו יכול למחות בידו ולומר לו איני יכול לישן לא מקול הפמיש ולא מקול הריחים ולא מקול התינוקות: **גמ'** מ"ש רישא ומ"ש סיפא אמר אביי סיפא

דלית בה שיעורא. פירוש דאין שיעור לחספא למעט מפותח טפח^א ולא גרסינן כדתנן דמה עינן זה לשיעור שבת אלא וכדמנן ב"ווי"פ וה"פ ואמאי מלה ממעט^ב. הא כי שקיל חספא כשיטתך לו יסיר גם המלה כדי שלא יזיק את הכותל והאזימיית וכדמנן כלומר דמייירי נמי דלית ציה כדי ליתן בין פליס לחבירו דאין ראו לנלוס ולא שקיל ליה וזית ספרים דלא גרסי חספא גופיה תיחוק אלא גרסינן ומיפוק ליה משום חספא כלומר ותיפוק ליה שסיר המלה כשיסיר חספא ומשני דלית זה שיעורא כדמנן כו' ולא שקיל ליה:

ויש חמור שלש מן האיציטורובא. פ' רבינו חננאל דשכל חמור ליכא טיריא דאין חמור טוחן זה אלא חמור קורא לננין העניס הנושאים את הריחים כמו שמלכו דעניס הנושאים נקראים חמור כמו הען שהמטה מוטלת עליו כדמנן (כלס פ"ח מ"ג) נקליטי המטה וחמור טוהרים וכן הען הסובל עידי מיצה ומגדל נקרא חמור דמנן חמור שמתח המלכן וספסלים שמתח הרגלים טוהר וכן ען שהנפס סומך עליו נקרא חמור דמנן (שס פ"ד מ"ג) חמור של נפחים (ו) טומאים וכן הריחים הבנין עשוי כמין כסא ועליה ריחים וזהו איצטורובל ואדם יושב כנגד' במקום גבוה ורגליו (ו) מרווחת למטה ומשני רוחה, ומשני עיניו ומתמיד עין עינין בנחה ומשני עיני עינין בנחה ומשני עיני עין זה נלד וזו וז' להשיבן בשם אלא יא וז' נמנן מה ולא יאו עקומים ושפאלי טעה עמן לתמחי מרס לו אכן להשוות, או בשאין די נבנה נראה מנדילן זה מה מעט ונתן מרסיס דקיס עיניה (ב"ב צ"ח) לא יעמיד אדם תנור בתוך ביתו בני העיר מעבדן עליו, ולא מצטרף האש בתקרה (ב"ק ע"ג) מעיבה. טוח של סיר על תקרה והומה לו כספר עורא (נמניה) ו יעניו ויפליס עד החומה (שם) וכוונה. שפומה ממנר ואין מעבדיו נמוכה אש גדול (שם) שאין ספק שזה גדול (ב"ב ק"ח) טפח. מעיבה יא חמתיה (שם) ואם חזיק. שאלק הבית והילק לא סביבו (שם). חנות של החומין. מוכי להם, שמקוקן עס אור ממנ' (ע"ג י"ח). תחת אוצרו. עליה שאלעין עס מנחה ומנ' ויא והעשן קשה להן (שם) ויא רפת בקר. היח קשה להן (שם).

דלית בה שיעורא^א כדתנן חרס כדי ליתן בין פצים לחבירו כלי חרס חזי ליה אדמיטנף חזי לאומנא דמנאקב ספר תורה חזי למקרא בבבלי והא בעי גניזה דשם תהא גניזתה^ב (ואמר) רב ה"בכל עושין מחיצה חוץ ממלח ורכב ושמואל אמר אפילו מלח אמר רב פפא ולא פליגי הא במלח סדומית הא במלח איסתרוקנית והשתא דאמר רבה עושה אדם שני צבורי מלח ומניח עליהם קורה שהמלח מעמדת את הקורה והקורה מעמדת את המלח אפי' מלח איסתרוקנית ולא פליגי הא דאיכא קורה הא דליכא קורה: מרחיקין את הריחים ג' מן השכב שהן ארבעה מן הרכב וכו': מאי טעמא ימוש טיריא והא תניא ושל חמור שלשה מן האיסטורובל שהן ארבעה מן הקלת התם מאי טיריא איכא יאלא משום קלא: ואת התנור שלשה מן הכליא שהן ארבעה מן השפה: אמר אביי שמע מינה כליא דתנור טפח נפקא מינה למקח וממכר: **מתני'** אלא יעמיד אדם תנור בתוך הבית אלא אם כן יש על גביו גובה ארבע אמות היה מעמידו בעלייה צריך שיהא תחתיו מעיבה שלשה טפחים ובכירה טפח^א ואם הזיק משלם מה שהזיק ר' שמעון אומר לא אמרו כל השיעורין האלו אלא שאם הזיק פטור מלשלם^ב לא יפתח אדם חנות של נחתומין ושל צבעין תחת אוצרו של חבירו ולא רפת בקר^ג באמת ביין התירו אבל לא רפת בקר: **גמ'** והתניא בתנור ארבעה ובכירה שלשה אמר אביי כי תניא ההיא בדנחתומין^ד דתנור דידן כי כירה דנחתומין^ה: לא יפתח חנות וכו': **תנא** לאם היתה רפת^ו קודמת לאוצר מותר^ז בעי אביי כיבד וריבין לאוצר מהו ריבה בחלונות מהו^ח אכסדרה תחת לאוצר מהו בנה עלייה על גבי ביתו מהו יתיקו בעי רב הונא בריה דרב יהושע תמרי ורמוני מאי^ט תיקו: באמת ביין התירו וכו': תנא עיין התירו מפני שמשביחו ולא רפת בקר מפני שמשריחו אמר רב יוסף^י האי דידן אפילו קומרא דשרגא נמי קשיא ליה **א"ר** ששת^{יא} ואספסתא כרפת בקר דמיא: **מתני'** חנות שבחצר יכול למחות בידו ולומר לו איני יכול לישן מקול הנכנסין ומקול היוצאין^{יב} אבל עושה כלים יוצא ומוכר בתוך השוק^{יג} ואינו יכול למחות בידו ולומר לו איני יכול לישן לא מקול הפמיש ולא מקול הריחים ולא מקול התינוקות: **גמ'** מ"ש רישא ומ"ש סיפא אמר אביי סיפא

דלית בה שיעורא. פירוש דאין שיעור לחספא למעט מפותח טפח^א ולא גרסינן כדתנן דמה עינן זה לשיעור שבת אלא וכדמנן ב"ווי"פ וה"פ ואמאי מלה ממעט^ב. הא כי שקיל חספא כשיטתך לו יסיר גם המלה כדי שלא יזיק את הכותל והאזימיית וכדמנן כלומר דמייירי נמי דלית ציה כדי ליתן בין פליס לחבירו דאין ראו לנלוס ולא שקיל ליה וזית ספרים דלא גרסי חספא גופיה תיחוק אלא גרסינן ומיפוק ליה משום חספא כלומר ותיפוק ליה שסיר המלה כשיסיר חספא ומשני דלית זה שיעורא כדמנן כו' ולא שקיל ליה:

ויש חמור שלש מן האיציטורובא. פ' רבינו חננאל דשכל חמור ליכא טיריא דאין חמור טוחן זה אלא חמור קורא לננין העניס הנושאים את הריחים כמו שמלכו דעניס הנושאים נקראים חמור כמו הען שהמטה מוטלת עליו כדמנן (כלס פ"ח מ"ג) נקליטי המטה וחמור טוהרים וכן הען הסובל עידי מיצה ומגדל נקרא חמור דמנן חמור שמתח המלכן וספסלים שמתח הרגלים טוהר וכן ען שהנפס סומך עליו נקרא חמור דמנן (שס פ"ד מ"ג) חמור של נפחים (ו) טומאים וכן הריחים הבנין עשוי כמין כסא ועליה ריחים וזהו איצטורובל ואדם יושב כנגד' במקום גבוה ורגליו (ו) מרווחת למטה ומשני רוחה, ומשני עיניו ומתמיד עין עינין בנחה ומשני עיני עינין בנחה ומשני עיני עין זה נלד וזו וז' להשיבן בשם אלא יא וז' נמנן מה ולא יאו עקומים ושפאלי טעה עמן לתמחי מרס לו אכן להשוות, או בשאין די נבנה נראה מנדילן זה מה מעט ונתן מרסיס דקיס עיניה (ב"ב צ"ח) לא יעמיד אדם תנור בתוך ביתו בני העיר מעבדן עליו, ולא מצטרף האש בתקרה (ב"ק ע"ג) מעיבה. טוח של סיר על תקרה והומה לו כספר עורא (נמניה) ו יעניו ויפליס עד החומה (שם) וכוונה. שפומה ממנר ואין מעבדיו נמוכה אש גדול (שם) שאין ספק שזה גדול (ב"ב ק"ח) טפח. מעיבה יא חמתיה (שם) ואם חזיק. שאלק הבית והילק לא סביבו (שם). חנות של החומין. מוכי להם, שמקוקן עס אור ממנ' (ע"ג י"ח). תחת אוצרו. עליה שאלעין עס מנחה ומנ' ויא והעשן קשה להן (שם) ויא רפת בקר. היח קשה להן (שם).

דלית בה שיעורא^א כדתנן חרס כדי ליתן בין פצים לחבירו כלי חרס חזי ליה אדמיטנף חזי לאומנא דמנאקב ספר תורה חזי למקרא בבבלי והא בעי גניזה דשם תהא גניזתה^ב (ואמר) רב ה"בכל עושין מחיצה חוץ ממלח ורכב ושמואל אמר אפילו מלח אמר רב פפא ולא פליגי הא במלח סדומית הא במלח איסתרוקנית והשתא דאמר רבה עושה אדם שני צבורי מלח ומניח עליהם קורה שהמלח מעמדת את הקורה והקורה מעמדת את המלח אפי' מלח איסתרוקנית ולא פליגי הא דאיכא קורה הא דליכא קורה: מרחיקין את הריחים ג' מן השכב שהן ארבעה מן הרכב וכו': מאי טעמא ימוש טיריא והא תניא ושל חמור שלשה מן האיסטורובל שהן ארבעה מן הקלת התם מאי טיריא איכא יאלא משום קלא: ואת התנור שלשה מן הכליא שהן ארבעה מן השפה: אמר אביי שמע מינה כליא דתנור טפח נפקא מינה למקח וממכר: **מתני'** אלא יעמיד אדם תנור בתוך הבית אלא אם כן יש על גביו גובה ארבע אמות היה מעמידו בעלייה צריך שיהא תחתיו מעיבה שלשה טפחים ובכירה טפח^א ואם הזיק משלם מה שהזיק ר' שמעון אומר לא אמרו כל השיעורין האלו אלא שאם הזיק פטור מלשלם^ב לא יפתח אדם חנות של נחתומין ושל צבעין תחת אוצרו של חבירו ולא רפת בקר^ג באמת ביין התירו אבל לא רפת בקר: **גמ'** והתניא בתנור ארבעה ובכירה שלשה אמר אביי כי תניא ההיא בדנחתומין^ד דתנור דידן כי כירה דנחתומין^ה: לא יפתח חנות וכו': **תנא** לאם היתה רפת^ו קודמת לאוצר מותר^ז בעי אביי כיבד וריבין לאוצר מהו ריבה בחלונות מהו^ח אכסדרה תחת לאוצר מהו בנה עלייה על גבי ביתו מהו יתיקו בעי רב הונא בריה דרב יהושע תמרי ורמוני מאי^ט תיקו: באמת ביין התירו וכו': תנא עיין התירו מפני שמשביחו ולא רפת בקר מפני שמשריחו אמר רב יוסף^י האי דידן אפילו קומרא דשרגא נמי קשיא ליה **א"ר** ששת^{יא} ואספסתא כרפת בקר דמיא: **מתני'** חנות שבחצר יכול למחות בידו ולומר לו איני יכול לישן מקול הנכנסין ומקול היוצאין^{יב} אבל עושה כלים יוצא ומוכר בתוך השוק^{יג} ואינו יכול למחות בידו ולומר לו איני יכול לישן לא מקול הפמיש ולא מקול הריחים ולא מקול התינוקות: **גמ'** מ"ש רישא ומ"ש סיפא אמר אביי סיפא

דלית בה שיעורא. פירוש דאין שיעור לחספא למעט מפותח טפח^א ולא גרסינן כדתנן דמה עינן זה לשיעור שבת אלא וכדמנן ב"ווי"פ וה"פ ואמאי מלה ממעט^ב. הא כי שקיל חספא כשיטתך לו יסיר גם המלה כדי שלא יזיק את הכותל והאזימיית וכדמנן כלומר דמייירי נמי דלית ציה כדי ליתן בין פליס לחבירו דאין ראו לנלוס ולא שקיל ליה וזית ספרים דלא גרסי חספא גופיה תיחוק אלא גרסינן ומיפוק ליה משום חספא כלומר ותיפוק ליה שסיר המלה כשיסיר חספא ומשני דלית זה שיעורא כדמנן כו' ולא שקיל ליה:

ויש חמור שלש מן האיציטורובא. פ' רבינו חננאל דשכל חמור ליכא טיריא דאין חמור טוחן זה אלא חמור קורא לננין העניס הנושאים את הריחים כמו שמלכו דעניס הנושאים נקראים חמור כמו הען שהמטה מוטלת עליו כדמנן (כלס פ"ח מ"ג) נקליטי המטה וחמור טוהרים וכן הען הסובל עידי מיצה ומגדל נקרא חמור דמנן חמור שמתח המלכן וספסלים שמתח הרגלים טוהר וכן ען שהנפס סומך עליו נקרא חמור דמנן (שס פ"ד מ"ג) חמור של נפחים (ו) טומאים וכן הריחים הבנין עשוי כמין כסא ועליה ריחים וזהו איצטורובל ואדם יושב כנגד' במקום גבוה ורגליו (ו) מרווחת למטה ומשני רוחה, ומשני עיניו ומתמיד עין עינין בנחה ומשני עיני עינין בנחה ומשני עיני עין זה נלד וזו וז' להשיבן בשם אלא יא וז' נמנן מה ולא יאו עקומים ושפאלי טעה עמן לתמחי מרס לו אכן להשוות, או בשאין די נבנה נראה מנדילן זה מה מעט ונתן מרסיס דקיס עיניה (ב"ב צ"ח) לא יעמיד אדם תנור בתוך ביתו בני העיר מעבדן עליו, ולא מצטרף האש בתקרה (ב"ק ע"ג) מעיבה. טוח של סיר על תקרה והומה לו כספר עורא (נמניה) ו יעניו ויפליס עד החומה (שם) וכוונה. שפומה ממנר ואין מעבדיו נמוכה אש גדול (שם) שאין ספק שזה גדול (ב"ב ק"ח) טפח. מעיבה יא חמתיה (שם) ואם חזיק. שאלק הבית והילק לא סביבו (שם). חנות של החומין. מוכי להם, שמקוקן עס אור ממנ' (ע"ג י"ח). תחת אוצרו. עליה שאלעין עס מנחה ומנ' ויא והעשן קשה להן (שם) ויא רפת בקר. היח קשה להן (שם).

הגהות הב"ח

(א) גבי כי כירה דנחתומין דמי נא: (ב) שם רפת בקר קודמת: (ג) שם ריבה בחלונות מהו גבה פליג' ומייתא אכסדרה תחת אור מן חומה: (ד) רש"י ד"ה ואם יזיק חמת הדיו שם: (ה) ד"ה כרפת וכו' שא לא חל מתחמם פליג' וזאת ו' נמנן: (ו) תוס' ד"ה ושל וכו' על נפחים טפח וכו': (ז) ב"א ד' ודליו מתחזות למטה ומסבב: (ח) ב"א ד' טוחן ביד אלא שהוא פליג' וזאת ג' נמנן: (ט) ד"ה מאי וכו' נלעג הריחים ונתון וכן פ"ט:

לעני רש"י

צירק"א. מסגרת עץ המקיפה את הריחים. טריימוטורי. [טריימוטורי] אפרסת, [משפך שדרכו מנכיס] חומר לריחים וכדומה.

מוסף תוספות

א. אלא עם המלח הצבור בתוכו. רש"י. ב. וליחוש שפא יצטרך לחרס כדי ליתן אותו בין פצים לחבירו. שם. ג. [ו]מתני' ניהא דאיכא טיריא שהריחים ע"י קרקע ומגדל את הקרקע אבל היכא שהוא ע"י בנין של עצים אינו מתגבר. שיעמק שש מוס' הלא"ש. ד. ונפק"מ למקח וממכר. רמב"ן.

רבינו גרשום

כי תניא ההיא שיעור גדול בכירה ותנור של נחתומין משום דאיכא בחיט גדול לא סגי אלא באותו שיעור התנור דידן לא בעי אלא ג' טפחים בכירה של נחתומין: פ"סא בעי אביי כיבד וריבין לאוצר. שהיה ברענו לשום שם תבואה ולא הספיק לשום שם תבואה עד שבנה אידן רפת בקר שלו מהו. מי אמרי' הא כשיבד וריבין כמאן דכבר אצר שם תבואה דמי ולא היה רפת קודם. ומאחר כשיבד וריבין אין לא יפתח אידן רפת שלו ואם ת"ל הואיל דכיבד וריבין לו לא יפתח אידן רפת בקר הא קמיבעיא לן ריבה חלונות באוצר כדי שיכנס הרוח באותן חלונות כדי לייבש תבואתו מהו. מי אמרי' הואיל דריבה לא יפתח אידן רפת בקר או דילמא הואיל דעדיין לא אצר בו כמו דלא עביד ולא כלום הוא ומצי למפתח דהוי ליה קדים: בנה עליה על גבי בית. סתם דלא דיני אי לצורך אוצר באו או לא מאי: תמרי ורמוני. דלא מייק להו הבלא אצר זה באוצרו מהו. מי אמרי' הואיל וכבר אצר בה תהוו ליה קדים תיקו: באמת ביין התירו. לפתח חנותו תחת אוצר של חבירו מפני שמשביח הבלא והעשן: הא יין דידן אפי' קוטרא [דשרגא]. עשן הנר קשה ליה: ואספסתא. חזיו למיתן תחת אוצר יין של חבירו שהוא מתחמם שהוא לח ומסריח וכרפת בקר דמי: פ"סא חנות שבחצר השותפין. אם רוצה חבירו לפתוח שם חנות יכול חבירו לעכב עליו ולומר ליה איני יכול לישן מקול הנכנסין ויוצאין בחנות לקנות אבל רשאי לעשות כלים בתוך החצר ויוצא ומוכרין: ולא מקול התינוקות. משמע ליה עכשיו תינוקות שבאין לקנות ממנו חפצים כעין שרגילין בני אדם לשלוח תינוקות בשליחותן משי' מקשה ליה בבב' מ"ש רישא דקמני יכול חבירו למחות ולומר לו איני יכול לישן מפני הנכנסין ויוצאין ומ"ש סיפא דקמני אין יכול למחות בידו לא

סיפא

באוצר כדי שיכנס הרוח באותן חלונות כדי לייבש תבואתו מהו. מי אמרי' הואיל דריבה לא יפתח אידן רפת בקר או דילמא הואיל דעדיין לא אצר בו כמו דלא עביד ולא כלום הוא ומצי למפתח דהוי ליה קדים: בנה עליה על גבי בית. סתם דלא דיני אי לצורך אוצר באו או לא מאי: תמרי ורמוני. דלא מייק להו הבלא אצר זה באוצרו מהו. מי אמרי' הואיל וכבר אצר בה תהוו ליה קדים תיקו: באמת ביין התירו. לפתח חנותו תחת אוצר של חבירו מפני שמשביח הבלא והעשן: הא יין דידן אפי' קוטרא [דשרגא]. עשן הנר קשה ליה: ואספסתא. חזיו למיתן תחת אוצר יין של חבירו שהוא מתחמם שהוא לח ומסריח וכרפת בקר דמי: פ"סא חנות שבחצר השותפין. אם רוצה חבירו לפתוח שם חנות יכול חבירו לעכב עליו ולומר ליה איני יכול לישן מקול הנכנסין ויוצאין בחנות לקנות אבל רשאי לעשות כלים בתוך החצר ויוצא ומוכרין: ולא מקול התינוקות. משמע ליה עכשיו תינוקות שבאין לקנות ממנו חפצים כעין שרגילין בני אדם לשלוח תינוקות בשליחותן משי' מקשה ליה בבב' מ"ש רישא דקמני יכול חבירו למחות ולומר לו איני יכול לישן מפני הנכנסין ויוצאין ומ"ש סיפא דקמני אין יכול למחות בידו לא

(א) [גלהל ד"ל חוץ מרכב ומלה רכב משום ענין כשמתחמם מלה נמי מפשר כמיס]. (ב) [אולי כ"ל והכי ריחים של חמור מרחיק ג' טפחים מן האצטורובל ד' מן הקלת ולהתחמם שנקרא שכן קרי האצטורובל ולכבד קרי קלת]. (ג) [וגמהל ד"ל לפחות מן השיעור הזה יכול חבירו לדחוק ולעכב עליו